

diulū limbelorū străine, quare, curênd orī mai târ-
diū, vë vor fi folositóre.

Să revenim ânsë la emigranții nostri. Pe quând
ei se află în quea mai mare încurcătură, precum
arrëtarôm, nesciind cum să facă spre a fi înțelleși
în privința dorinței lor, vëđurö trecênd pe dinain-
te-le o cărucioră deșertă, trasă de doi catâri. Ta-
tălū Riemann allergă dupö dënса, și, prin strigă-
rile și semnele salle, reeși a face pe căruțarū să
se opréscă. Ellū îi arrëtă baniū, apoi obiectele que
aveà, și se nevoi a-i face cunnoscutū prin semne
quö doresce să esse din urbe. Cu tóte aqwestea, că-
ruțarulū nu-lū înțellegeà de locū, și-lū privià cu
un aerū de năucia. Attuncī negrulū, deprins cu lim-
bagiul semnelor, înțellesse ideea lui Riemann, și-
servi de interpretū. Dupö que se învoirö despre
prețū, căruțarulū le făcū semnū să-și pună obiec-
tele în căruțā, apoi pornirö îndatā. Și fiind-quö
căruța erà atâtū de mică, inquāt cällëtorii nostri
nu puteà să încapā într'ënса, ei furö nevoiți a
o urma pe josū. Aquésta adausse și mai multū o-
stenéla lor; quöci căruțarulū își lăssā caiū la tré-
pădū, fără a duce grije daqua ei puteà să-lū ur-
mede.

Aquestū âmbletū fu fórte obositorū; ânsë ei își
uitarö tóte sufferințele, cugetând quö peste puçinū